

Datum: 09.08.2018

Medij: Tabloid

Rubrika: Bez naslova

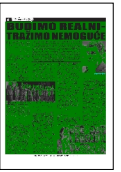
Autori: Mile Isakov

Teme: Savez vojvođanskih Mađara-(SVM)

Napomena:

Površina: 924

Tiraž: 0

Naslov: BUDINIO REALNI- TRAŽIMO NEMOGUĆE

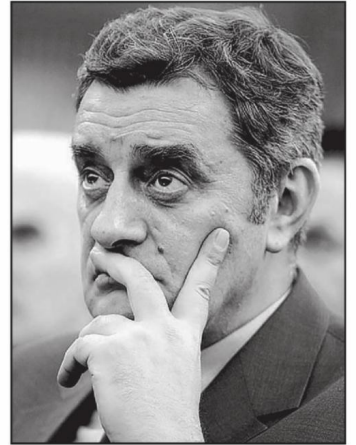
Strana: 14

BUDINIO REALNI- TRAŽIMO NEMOGUĆE

Od kad je višestranačkih izbora u Srbiji, opozicija juriša da sruši vlast ali u tome nikad nije uspevala. Kad se vlast ipak menjala, bilo je to zato što su vlastodršci izgubili izbore, a ne zato što bi opozicija pobedila. Nisu DOS i Koštunica pobedili Miloševića, nego je on izgubio. Nije Nikolić pobedio, nego je Tadić izgubio. Tako će biti i sa Vučićem, sam će odlučujuće doprineti svom padu, što naravno ne znači da opozicija treba da čeka da on sam padne. Da bi doprinela njegovom obaranju, mora najpre da postane istinska opozicija režimu, a ne samo da budu njegovi protivnici. Mora, dakle, da ponudi nešto drugo, a ne samo bolje isto. Da ponudi alternativu, kako bi birači zaista mogli da biraju.

Već sama skraćena takozvanog Saveza za Srbiju, SZS, ne deluje uzbudljivo ni inspirativno. Meni je prva asocijacija bila na Savez za Savez, odnosno Savez radi Saveza, jer udružili su se samo zato što su pojedinačno potpuno nemoćni. I zato što veruju da narod to od njih očekuje. I zato što je tako nastao DOS, koji je jednom davno tako uspeo da se domogne vlasti. I zato što ne znaju šta bi drugo. A ne znaju jer nisu prava opozicija. Oni su samo očajni protivnici režima koji im je ukrao poziciju. Pravu opoziciju čine "ljudi iz naroda", najugledniji iz različitih sredina i zanimanja, a ne ljudi izbačeni iz vlasti. Istinski opozicionari

Pašće Vučić sam, zrelo je, ali ipak neko treba da zatrese drvo. Umesto toga opozicija kreći stablo, čime ga samo štiti od cvrčetine, jer planira da se i sama popne na isto. Ako već ne mogu da zatresu, mogli bi bar da obećaju više od onih 30 fraza iz sporazuma SZS. Da obećanja ništa ne koštaju pokazao je upravo Vučić, za koga njegovi birači i dalje glasaju mada je radio uglavnom suprotno od onoga što je obećavao. Na vlasti se i dalje održava neprestano novim obećanjima o sveopštem napretku i većim platama i penzijama, uprkos realnosti u kojoj 60% mesečnih primanja odlazi na račune i hranu a, prema istraživanju Svetske banke, polovina građana Srbije misli da živi gore od svojih roditelja. Obećati bolji život nije skupo, a nije ni nerealno, mada izgleda nemoguće obećavati više od Vučića, tvrdi kolumnista Magazina Tabloid Miodrag Isakov, bivši podpredsednik u Dindićevoj Vladi i ambasador Srbije u Tel Avivu.

Piše: Mile Isakov

političkih, to im je struka i po pravilu prvi i jedini posao. Oni su posebna politička klasa.

U DOS-u je, recimo, bilo najviše zabranjenih ili osumnjičenih profesora Univerziteta i novinara, po jedan advokat, lekar, preduzetnik. I, naravno, Velja. Bilo je i među njima foliranata, koji su se šlepovali, ali mnogo više ozbiljnih stvaralaca visoko cenjenih pre svega u svojoj struci, ali uvažavanih i od šire javnosti (Mićunović, Vuk- onaj pravi, Dindić, Vesna Pešić, Koštunica, Korać...), kakvih u SZS nema. Svi se u tom Savezu radi Saveza, šlepuju uz Dilasa, koji po funkcijama bivšeg gradonačelnika i u košarci, pa i uspešnom

reprezentovala Koalicija socijaldemokratskih partija sačinjena od Liga socijaldemokrata Vojvodine (LSV), Reformisti Vojvodine (RV), Socijaldemokratska unija Zarka Koraća (SDU), Rasimova Socijaldemokratska partija (SDP), čija se skraćena zgodno mogla čitati i kao Sandžačka Demokratska Partija, i Koalicija Šumadija. Ovoj Koaliciji, po regionalnom principu, veoma blizak je bio i Savez vojvođanskih Mađara (SVM), ali pošto ga je Jožef Kasa deklarirao kao nacionalnu desnicu, nije bio i formalno uključen. Dakle, znalo se ko gde pripada i mada su svi zajedno, nisu jedno, nego zbir različitih politika sa jasnim razgraničenjima. To je važno da bi birači mogli da veruju da će oni zbog kojih glasaju za sve zajedno, ipak dosledno zastupati njihova uverenja.

Imajući sve to u vidu jasno je da u ovom trenutku SZS nije prava opozicija, pa prema tome ni alternativa ovom režimu. Iz toga proizilazi i drugi zaključak, da nije pitanje da li je na vidiku nešto što bi moglo da pobedi Vučića, nego ko bi i kako mogao da preuzme stvar u svoje ruke kad on izgubi. U ovom trenutku čini se da bi to bilo pravo čudo, ali čuda se događaju. Ne previše često, ali se događaju, naročito u Srbiji. Uostalom, zar nije čudo i to što je Vučić, sa svim svojim radikalnim багаžom, predsednik države i svega ostalog. Tim povodom uvek se prisetim prvog Izraelkog predsednika Ben Guriona, koji je jednom prilikom konstatovao: **Realisti na Balkanu, pardon, na Bliskom istoku, samo su oni koji veruju u čuda.**

Dakle, da bi došlo do smene Vučića, on mora sam da izgubi, ali da bi se to dogodilo mora postojati i neko kome će se poveriti glasovi, ako ne zato što mu se posebno veruje, bar da ne postoje razlozi da mu se ne veruje. "Savez za Savez" to očigledno nije, ali mogao bi postati važan deo Alternative ako bude pametniji nego do sad. Najpre, nikako ne sme da se širi dok se ne konsoliduje i profiliše, naročito ne na teren DSS i Dveri. Oni treba da se povežu međusobno i sa sličnim izrazito desničarskim strankama ili udruženjima, formirajući blok krajnje desnice, koji onda može postati partner

za izbore, ali kao posebna grupacija koja ima svoju ciljnu grupu i miraz koji unosi u to partnerstvo, ma kako se ono konačno zvalo.

Sa druge strane, u konačnom ishodu, deo objedinjene Alternative, svakako bi mogao biti i PSG, Pokret slobodnih građana Saše Jankovića, kao već profilisan ideološki centar, građanske orijentacije. Tek kada se tako podele uloge i utvrdi specifična težina svake grupacije pojedinačno, može se razmišljati o njihovom objedinjavanju, ali nikako bez predstavnika levog centra i regija. Bez njih, bio bi to čamac za spasavanje suviše nagnut udnesno, koji bi potonuo, pa bi svima koji se na njega ukrcaju trebali pojasevi za spasavanje. Ovi koji naduvavaju taj čamac, već imaju svaki svoj pojas po stranim bankama ili u političkim sinekurama po raznim Skupštinama (opštinskim, gradskim, pokrajinskim, republičkoj), odnosno u javnim preduzećima, a stradali bi njihovi saputnici, kao izbeglice iz Afrike u potrazi za boljim životom u Evropi.

Za ulogu lidera regionalnog opozicionog delovanja već se nameću Šabac i Novi Beograd, odnosno Šabić sa SPAS-om, tako da bi to mogla postati osovina oko koje će se okupiti sve grupe građana koje deluju lokalno, kako bi počele da razmišljaju globalno. Kao što je, na primer, "Ne davimo Beograd". Što se levice tiče, ona je očigledno ponovo u ilegali, ko pre rata, ali sasvim sigurno postoji potencijal jer to jeste deo naše tradicije i stvarnosti, tako da bez toga nema neophodne ravnoteže u frontu protiv ovog režima. Tek kada se sve to dogodi, moglo bi se razmišljati o pravom "Savezu za Srbiju", kao celovitoj opozicionom pokretu, koja liči na DOS. I tek takav savez bi imao smisla i šansi da nešto uradi. ●

Postrojeni DOS (autor ovog teksta Mile Isakov sedmi sa leve strane)

su ljudi koji se laćaju politike u samoodbrani, zato što ne mogu da gledaju svoja posla, jer od svog posla ne mogu pristojno da žive.

Pogledajmo, naprimer, DOS, sa kojim se SZS najčešće poredi. I to su bili čudni svati, različitih karaktera i uverenja, ali malo njih je došlo iz vlasti i to već pred kraj, kao dokaz da je režim počeo da se raspada. Bili su to samo Dušan Mihajlović i njegova Nova Demokratska, koji su se zapravo vratili u opoziciju posle avanture u prvoj i najpristojnijoj Miloševićevoj vladi, i Nebojša Čović, koji je formirao Demokratsku Alternativu, pošto je kao gradonačelnik Beograda otkazao poslušnost Miloševiću odbijajući da na silu osvaja RTV Studio B. Dakle, samo dvojica od 17 članova predsedništva DOS-a. Ne bi se baš moglo reći da su i generali Obradović i Perišić ranije bili neka vlast, ali recimo da su bili njen deo, što je odlučujuće doprinelo da upravo oni budu ključni igrači u najkritičnijim trenucima kada se oružana sila lomila na stranu opozicije.

Svi ostali, dakle apsolutna većina članova predsedništva DOS-a, ušli su u politiku, kao što rekoh u samoodbrani, jer su im bile ugrožene osnovne ljudske slobode, pravo na rad i pravo na slobodno mišljenje, a time i egzistencija, što je bio slučaj i sa većinom građana. Dakle, izražavali su stavove građana sa kojima su delili istu sudbinu. Svi su oni, naravno, imali i svoje sitnosposvetničke partijske i lične računice i interese, ali su imali i obavezu prema okruženju iz kojeg su potekli, prema svojoj braći, svojoj "klasi" koju su zastupali. Ovi danas, i na vlasti i u opoziciji, nikom konkretno ne odgovaraju, jer su pokondirene tikve bez korena, nigde ne pripadaju i nikoga ne zastupaju, osim sebe i svoje partije. Oni nemaju druge korene osim

biznisu, podseća na Nebojšu Čovića, a on u DOS-u nije bio u prvotj petorici. Osim Dilasa, sve su to neki ljudi iz senke, neki savetnici, Lutovac kod Dindića, Jeremić kod Tadića, Borko Stefanović kod Jeremića, kad je ovaj postao Ministar spoljnih poslova bez dana iskustva u diplomatiji. A, znamo kako se kaže: Savetnik pametnom čoveku ne treba, a budali ne vredi.

Još nešto veoma važno je imao DOS, što ovi nemaju, a to je regionalna zastupljenost sa manje ili više jakim lokalnim liderima iz Vojvodine, Kasa, Čanak, Veselinov, Isakov; iz Sandžaka, Rasim Ljajić; sa Kosova, Momčilo Trajković i Oliver Ivanović; iz Čačka, Velja Ilić i iz Kragujevca, Cole Kovačević, manje poznat u Srbiji zbog svoje skromnosti, ali sasvim dobro u svom gradu gde je formirao Koaliciju Šumadija, sa Ivanom Đurićem i Ivanom Stambolićem kao počasnim članovima.

Inajvažnije za široki politički pokret, ti rogovi u vreći DOS-a, ipak su imali poprilično jasnu podelu rada i ciljne grupe birača na osnovu ideološke pripadnosti. Sve partije članice uglavnom su bile grupisane u tri grupacije koje su u DOS i ušle kao već formirane Koalicije, manje više jasno ideološki profilisane. Centar je predstavljala koalicija "Zajedno", na čelu sa Demokratskom strankom, Građanskim savezom (Vesna-Svilanović), Demokratskim centrom (Mićun), Demokratskom alternativom (Čović), Demokratskom strankom (Batić) i Socijaldemokratijom (Vuk Obradović). Desni centar, u ime više manjih stranaka i udruženja, najpre je predstavljao Vukov SPO, a kad je on izašao naglo ojačani DSS, sa Koštunicom na čelu. A, za razliku od SZS, postojao je i prilično jak levi centar, koji je

Vučićeva vlada

